

лително попита кога ще се раздаде платата на войските му, които не желаят повече да чакат. До кога? Българите нямаха никакво намерение да се предават.

- Като изгрява излязъл почнат да мрат от глад не се предадат! - бе отговорът на Исак Ангел.

- Да не почнем ние да мрем от глад... - похъпна гневно ромейският войвода като излизаше от шатрата. При входа той се облъска с зетя на севастократора, ~~хитъхитъхитъ~~ Алексей, Исак Комнин, който докладва на василевса и тъста си, че българите почнали да бягат от крепостта и да ~~държат~~ се предават.

- Виждаш ли, Мануиле? - извика весело Исак Ангел - Почва началото на края... Още малко търпение...

- Да не стане само като при Ловеч... Накрая търпението го загубихме ние...

Василевост не отговори. Той самият вече не знаеше дали ще може да надържи. Отдавна вече не беше идвала вест откъм морските му защитни сили. Какво правеха войските му при Истрия? Той никога не беше очаквал, че Търново ще се държи толкова дълго.... И закопня за прохладните градини на своите дворци край Босфора, за игрите и пантомимите, за веселбите и пиршествата... А ако войските му откажеха да се бият, ком не получат заплатата си? И Исак Ангел усети как леден страх пропъзлява по ~~хитъ~~ жилите му. Тук ледете зацъцаваха земята си и дърхаха. А неговите наем-